

Els partits i institucions franquistes davant els indults

El govern de Pedro Sánchez ha aprovat en el Consell de Ministres del 22 de juny concedir indults “als nou” presos republicans catalans, uns indults per altres limitats, que només afecten a les penes de presó, però no a les d'inhabilitació o les suposades responsabilitats econòmiques, que no cobreixen a altres processats per l'1 d'octubre del 17, tampoc als republicans exiliats ni als prop de 3.000 catalans processats pels mateixos motius.

Atès el tímid de la mesura, que s'ajusta a la llei vigent, crida l'atenció la desmesurada i furibunda reacció dels tres partits franquistes, amb estrepitosos acompanyaments de tots els mitjans de comunicació franquistes. En els primers moments, aquesta campanya la van fer seva Felipe González, els presidents de Castella la Manxa i Extremadura, entre d'altres, però posteriorment aquest sector del PSOE ha baixat el volum pel ridícul que estaven fent al rebre el Govern suports internacionals i fins i tot de sectors empresarials i de l'Església.

La compareixença de Pablo Casado el dimarts 21 davant els diputats, senadors i parlamentaris europeus del seu partit va donar lloc a unes enceses declaracions d'alt contingut franquista. Va qualificar la decisió promoguda per Pedro Sánchez com un “desacatament a la legalitat”, un “desfalc a la sobirania”, l'objectiu era preparar un “canvi de règim”.

Fins aquí podríem pensar en la pugna amb Vox, a la recerca d'un rèdit electoral, encara que sigui carregant les tintes. Però Casado no es va aturar en l'atac a el Govern, sinó que va estendre els seus al·legats guerracivilitistes en un atac sense misericòrdia a la “suposada societat civil trencada i feble lliurada a un Govern amb diners i sense principis”, va atacar als assistents a l'acte del Liceu a on Sánchez va parlar dels indults com “una platea subvencionada pels fons europeus”, va tornar a referir-se als empresaris que defensen els indults com lobbies “en recerca de fons europeus”, va carregar contra la patronal catalana qualificant-la com “els que van marxar de Catalunya per mantenir el compte de resultats davant de l'independentisme, i ara pretenen que ens anem de Catalunya per mantenir el compte de resultats de Sánchez amb l'independentisme”.

En dura competència amb Casado, els portaveus de Vox van pujar el to. El diputat Gil

Lázaro va titllar el govern de “mentider, indigne, traïdor, covard i miserable”, i els suposats liberals de Ciutadans, per boca del seu portaveu Edmundo Bal, van qualificar als indults de “vergonya. I tot per comprar quatre escons separatistes”. Inés Arrimades i altres dos diputats de Ciutadans han anunciat la interposició de recurs davant el Suprem, en què demanaran com a mesura cautelar que els independentistes tornin a la presó mentre el tribunal resol sobre les seves al·legacions.

La crisi de l'Estat es extrema

La campanya de divisió, que ve de lluny, en particular amb l'Estatut i després amb el referèndum, el judici i les sentències, ha assolit en aquestes setmanes una tensió i brutalitat sense precedents.

Recordem que el mateix Tribunal Suprem, cap de tot l'aparell judicial que ve de la dictadura, va donar el to amb un informe sobre la proposta d'indults. A més de qualificacions absolutament injustificades, el Suprem qüestionava el dret de Govern a aprovar els indults, sense cap base jurídica, sense més raó que les posicions polítiques dels franquistes. És la línia de considerar il·legítims a les autoritats i raons que no siguin continuadors de la dictadura. Poques vegades s'havia expressat tan cruament.

Casado primer, i amb més cornetes Ayuso, van comprometre directament al rei, al pretendre que el Govern li feia signar uns indults contra la consciència del rei, que com a personatge públic no té consciència (és “irresponsable”), sinó que compleix el que el Govern li posa per signar. La Casa Reial no ha rebutjat aquest procedir.

Afegeixen els al·legats contra empresaris i eclesiàstics abans esmentats per a una escenificació de guerra civil.

És un muntatge fals, que no correspon a les forces franquistes ni al context, però té greus conseqüències. En primer lloc, per la influència en la població civil, en la qual l'auge del sentir antiindults és insòlit. Però també en totes i cadascuna de les institucions, tenses i incontroladament. Ens aboquen a enfrontaments impredecibles.

Tot això és per tancar l'escàndol del PP, els policies, els sectors de l'aparell d'Estat i els caps empresarials pringats en la corrupció?

És una raó, però insuficient.

La qüestió catalana i la fragilitat de el règim monàrquic

Evidentment, el que preocupa els representants polítics de l'aparell d'Estat franquista no són els més que limitats indults, sinó el perill que aquests obrin la porta a altres mesures polítiques, acordats amb la voluntat majoritària del poble català de poder exercir el seu dret a decidir, mesures que per descomptat no estan en l'agenda del govern Sánchez.

El problema és que la Monarquia i la seva constitució són absolutament incompatibles amb el dret dels pobles a decidir lliurement el seu futur. I els franquistes ho saben. No en va, així ho van imposar en els pactes de la Moncloa, perquè tot quedés “lligat i ben lligat” (i així ho van acceptar en aquests pactes els dirigents del PSOE, el PCE i els principals partits bascos i catalans).

Quan parlen de “constitucionalisme” i “unitat d'Espanya”, en realitat surten en defensa de la preservació de les institucions heretades de la dictadura franquista, amb el rei al capdavant, i dels interessos que aquestes representen: el nucli central del capital financer. Temen que s'obri una escletxa per on les aspiracions del poble de Catalunya, i de tots els pobles, puguin decidir el que els concerneix.

En segon lloc, aquesta campanya franquista serveix per fer pinya al voltant d'una exigència: que aquests indults siguin un punt final, en el moment en què 3.000 ciutadans catalans segueixen encausats, en què desenes són cridats a comparèixer i el Tribunal de Comptes planeja com au de rapinya sobre dirigents catalans confiscant les seves propietats, amb comceeix amb l'antic conseller d'Economia Mas Colell, que va deixar els seus càrrecs polítics al 2016.

No volen que es desfaci el treball dels cosos repressius, de la fiscalia i de l'aparell judicial, que van actuar seguint les instruccions del rei, expressades en el seu famós discurs del 3 d'octubre de 2017, en el qual els va llançar contra els milions que van votar en el referèndum del 1 d'octubre i, especialment, contra els republicans catalans. Volen garantir l'enfrontament permanent amb el poble català, i amb això la divisió dels treballadors.

Perquè les institucions del règim no poden resistir que els pobles decideixin?. Pot resistir això l'aparell judicial? Poden resistir unes forces armades finançades amb els diners que no

hi ha per a les necessitats socials més elementals? Pot resistir el poder ocult de l'Església (encara que part dels seus caps no vulguin comprometre amb els franquistes)?

Les institucions del règim tenen dificultat a suportar l'allau d'exigències de la majoria social. Per aquest motiu els propis dirigents del PP oscil·len entre reclamar 20 vegades per minut la dimissió del Govern i les al·lusions a col·laborar, sense dir-ho, per xuclar dels fons. Amenacen, però estan insegurs i es divideixen les diverses institucions a cada pas.

Alarma a l'imperialisme

Entre altres casos similars, crida l'atenció el suport del Financial Times als indults. Ultraconservador, aquest portaveu de la Borsa de Londres, tem que els interessos del capital financer resultin perjudicats per la situació d'inestabilitat i enfrontament que els seus devots franquistes promouen a Espanya. És el mateix sentir de molts empresaris espanyols, catalans o no, de bisbes i altres forces de l'ordre.

Biden no va seguir aquest camí per estar preocupat per altres interessos internacionals, alguns s'ho retrauran.

El capital que el Financial Times representa és brutal per naturalesa, no es mou per cap sentir democràtic, però busca l'estabilitat i li semblen desgavellats els criteris de l'aparell franquista que ve de la dictadura.

Els treballadors són enemics d'aquesta gent, però han de tenir en compte que això contribueix a afeblir encara més el règim. Donades les pressions contràries, el monarca mira amb un ull al seu agent Lesmes, president del Suprem, i amb l'altre als seus padrins de la Borsa de Londres.

L'interès dels treballadors

El moviment obrer necessita unir forces per defensar els seus interessos, de manera destacada la democràcia, la llibertat i igualtat dels ciutadans i els pobles.

El suport dels dirigents sindicals als indults és ben poc en el moment en què cal unir totes les forces obreres i democràtiques per tancar el pas als enemics de la llibertat. Qualsevol moderació davant el despotisme franquista no hauria de cabre en les organitzacions, ja que ho pagaran els treballadors ben car.

El moviment necessita combatre per la unió lliure dels pobles de l'Estat espanyol, el

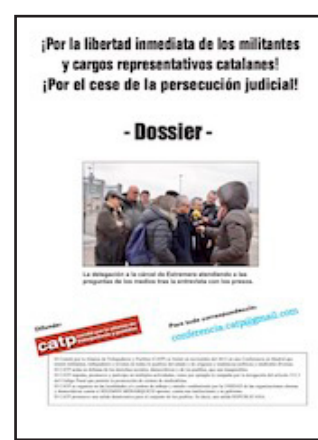
que només pot garantir-se en un marc republicà. No defensa la independència, però sí el dret del poble català, dels pobles a decidir la seva relació amb els altres pobles puguin exercir-se, fins al punt que si ho decideixen, se separin. Perquè això sigui possible, combatem perquè la classe obrera (com a classe que és única a tot l'Estat), i les seves organitzacions, es posin al capdavant de la defensa de les llibertats, única manera d'assegurar la seva unitat i la fraternitat entre els pobles.

Amnistia, lluita contra la repressió i dret d'autodeterminació no són mers eslògans, ni responen a una fórmula mecànica heretada dels clàssics del marxisme, sinó que són qüestions essencials a defensar per mantenir la unitat dels treballadors, per posar a la classe obrera al capdavant de la lluita de tots els oprimits per la democràcia i els drets, contra l'aparell d'Estat defensor del capital financer i enemic de tota la població treballadora.

Ni hi ha drets socials sense drets nacionals, i viceversa. L'emancipació de la classe treballadora, i la unió lliure dels pobles, són objectius que només poden ser aconseguits per mitjà de la mobilització unida dels treballadors i els pobles forjant la seva aliança.

Els nostres compromisos . . .

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reys, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reys, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar. L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid Teléfono: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
 posicuarta.org
 Busca'ns en Twitter: @posicuarta